

รวมฎีกาประมาทร่วม

รอกการลงโทษ

201/2520 กรณีที่จำเลยกับผู้ตายต่างประมาทในลักษณะเดียวกันจนเกิดเหตุขึ้นการใช้ดุลพินิจจะพิจารณา แต่ความประมาทของจำเลยฝ่ายเดียวไม่ได้ เมื่อต่างประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ตัวจำเลยเองบาดเจ็บสาหัส ศาลลงโทษจำคุกจำเลยแต่รอกการลงโทษ

ละเมิด, ผู้เสียหายทำความผิด, โจทก์ผิดด้วย

2324/2523 เหตุที่รถยนต์โจทก์ที่ 1 และรถยนต์ของจำเลยที่ 2 ชนกันเป็นเพราะจำเลยที่ 1 ผู้ขับรถของจำเลยที่ 2 มีส่วนประมาทด้วย เมื่อประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน และรถจำเลยที่ 2 เสียหายน้อยกว่ารถโจทก์ที่ 1 มาก เฉลี่ยแล้ว จำเลยที่ 2 ย่อมไม่สมควรจะได้ค่าสินไหมทดแทนจากโจทก์ที่ 1 อีก

หนี้, ผู้เสียหายมีส่วนผิด, ละเมิด, ผู้เสียหายรับผิดด้วย

542/2527 ยางรถยนต์บรรทุกแตก คนขับจึงจอดรถบนผิวจราจรถนนที่เป็นทางตรงในเวลากลางวันโดยไม่ให้สัญญาณไฟ แสงไฟสูงของรถเก๋งส่องได้ไกลไม่น้อยกว่า 50 เมตร การที่เพ็งเริ่มมีรอยห้ามล้อของรถเก๋งในระยะห่างรถบรรทุกประมาณ 30 เมตร แสดงว่าคนขับรถเก๋งซึ่งขับด้วยความเร็วสูงเห็นรถบรรทุกในระยะกระชั้นชิดเหตุที่รถชนกันจึงเกิดเพราะความประมาทของผู้ขับรถบรรทุกด้วย ดังนั้นทั้งสองฝ่ายมีความประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ค่าสินไหมทดแทนอันจะพึงใช้แก่กันจึงเป็นพับทั้งสองฝ่าย

วิแพ่ง หนี้แบ่งแยก ไม่ได้ คำพิพากษาผูกพันคู่ความทุกฝ่าย แพ่ง เป็น ละเมิดประมาททั้งสองฝ่าย ผู้เสียหายมีส่วนผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4011-4012/2532

จำเลยที่ 3 เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 3 ขับรถไปในทางที่ห้ามของจำเลยที่ 2 และรถคันที่จำเลยที่ 3 ขับได้ ประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 1 เมื่อจำเลยที่

3 กับผู้ตายขับรถชนกัน โดยประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน จำเลยทั้งสามกับผู้ตาย จะต้องรับผิดชอบ ต่อโจทก์ที่ 1 เจ้าของรถคันที่ผู้ตายขับซึ่งเป็นบุคคลภายนอกเท่านั้น แต่ โจทก์ที่ 1 ไม่ได้ฟ้องผู้ตายให้ร่วมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายด้วย จำเลยทั้งสามก็ควรจะต้องรับผิดชอบ ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ 1 เพียง กึ่งหนึ่ง และเนื่องจากนี้ดังกล่าวเป็นหนี้ที่ไม่อาจ แบ่งแยกชำระได้ แม้จำเลยที่ 2 ที่ 3 ไม่อุทธรณ์ฎีกาก็ให้มีผลถึงจำเลยที่ 2 ที่ 3 ด้วย ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 245(1) ความรับผิดชอบระหว่างจำเลยทั้งสาม กับโจทก์ที่ 2 ภริยาของผู้ตาย โจทก์ที่ 3 บุตรของผู้ตายจึงต้อง เป็นพับ กันไป

คำวินิจฉัยทดแทนเพื่อละเมิด, คำแก้อุทธรณ์, ข้อที่มีได้ว่ากล่าวกันมาในศาลล่าง ผู้เสียหายมีส่วนผิด

5020/2538

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยและคนขับรถของโจทก์มีความ ประมาทเท่า ๆ กัน ค่าเสียหายของโจทก์จึงตกเป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ฝ่ายเดียว จำเลยแก้ อุทธรณ์ว่าคำพิพากษาของศาลชั้นต้นชอบแล้ว ปัญหาว่าจำเลยเป็นฝ่ายประมาทด้วย หรือไม่จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยจึงไม่มีสิทธิฎีกาว่าจำเลยมิได้เป็นฝ่าย ประมาท คงฎีกาได้เพียงว่าคนขับรถยนต์ของโจทก์มีส่วนประมาทด้วยหรือไม่ และเมื่อคดี ฟังได้ว่าคนขับรถของโจทก์และจำเลยมีความประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ค่าเสียหาย จึงเป็นพับกันไป

ผู้รับประกันภัยรับช่วงสิทธิ

2098/2541

ตามบทบัญญัติ มาตรา 880 วรรคหนึ่ง แห่ง ป.พ.พ. กำหนดให้ผู้รับประกันภัยเข้ารับ ช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยซึ่งมีต่อบุคคลภายนอกได้ก็เฉพาะในกรณีที่มีความวินาศภัย เกิดขึ้นเพราะการกระทำของบุคคลภายนอก แสดงว่าบุคคลภายนอกจะต้องมีความ รับผิดชอบตามกฎหมายซึ่งเป็นผู้ก่อให้เกิดวินาศภัยนั้นเมื่อศาลอุทธรณ์วินิจฉัยข้อเท็จจริง ว่า วินาศภัยเกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะความผิดของจำเลยที่ 1 และ ศ.ที่ประมาทไม่ยิ่ง หย่อนกว่ากัน จึงไม่มีความรับผิดชอบของจำเลยที่ 1 ที่จะกำหนดค่าเสียหายให้แก่ ศ. ผู้ขับ รถยนต์ของบริษัทส. ได้ เช่นนี้จำเลยที่ 1 จึงหาได้มีความรับผิดชอบในวินาศภัยที่เกิดขึ้นแก่ ศ.

ไม่ อีกทั้งบริษัท ส. ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยและนายจ้างของ ศ. ก็ย่อมไม่มีสิทธิเรียกร้องให้
จำเลยที่ 1 รับผิดชอบด้วยเช่นกัน ดังนั้น โจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์คันที่ ศ. ขับและ
บริษัท ส. เป็นผู้เอาประกันภัย จึงไม่มีสิทธิไล่เบี้ยจากจำเลยทั้งสองได้

ละเมิด, ประมาทเลินเล่อ, คู่ความ

1476/2510 พ. ขับรถโจทก์ไปตามถนนและเกิดชนกันขึ้นกับรถของจำเลยแม่หากศาล
ฎีกาจะฟังข้อเท็จจริงในคดีอาญาว่า เหตุที่รถชนกันขึ้นเนื่องจากจำเลยและ พ.ต่างขับ
รถยนต์ด้วยความประมาททั้งสองฝ่ายก็ตาม แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ก็มีใช้
เพราะความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งของโจทก์ผู้ต้องเสียหายประกอบด้วยแต่ประการใด ทั้งไม่
ปรากฏว่าโจทก์จะต้องร่วมรับผิดชอบกับ พ.ตามกฎหมายในผลที่ พ.ขับรถชนโดยประมาทแต่
ประการใดด้วย โจทก์ในฐานะเจ้าของรถยนต์คันที่ พ.ขับจึงย่อมมีสิทธิที่จะฟ้องเรียก
ค่าเสียหายฐานละเมิดได้ทั้งจาก พ. และจากจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา 420 และ 424 เพราะทั้งสองฝ่ายต่างคนต่างละเมิดโจทก์ด้วยกัน ศาล
ย่อมพิพากษาแบ่งให้จำเลยชำระค่าเสียหายให้โจทก์ตามสมควรได้

ฟ้องซ้ำ

558/2526 เดิมโจทก์ฟ้องบริษัท ต. เป็นจำเลยที่ 1 และจำเลยคดีนี้เป็นจำเลยที่ 2 เรียก
ค่าเสียหายฐานละเมิด โดยอ้างเหตุว่าลูกจ้างของจำเลยทั้งสองต่างขับรถยนต์ชนกัน
โดยประมาทเป็นเหตุให้สามีของโจทก์ถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1
แต่ผู้เดียวรับผิดชอบค่าเสียหายให้โจทก์ ส่วนจำเลยที่ 2 พิพากษายกฟ้องโดยมิได้
อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 แต่ประการใด ส่วนจำเลยที่
1 อุทธรณ์ฎีกาต่อมาศาลฎีกาวินิจฉัยว่าลูกจ้างของจำเลยทั้งสองต่างประมาทด้วยกัน
ให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบเพียงครั้งหนึ่งของค่าเสียหายทั้งหมดโจทก์จึงกลับมาฟ้องจำเลยที่ 2
เป็นคดีนี้อีกเพื่อให้รับผิดชอบค่าเสียหายอีกครั้งหนึ่ง ดังนี้ เมื่อโจทก์จำเลยในคดีนี้กับ
โจทก์และจำเลยที่ 2 ในคดีเดิมเป็นคู่ความเดียวกัน ประเด็นที่โจทก์จำเลยในคดีนี้กับ
ประเด็นในคดีเดิมก็มาจากมูลกรณีละเมิดอันเดียวกัน ทั้งคดีเดิมศาลได้มีคำพิพากษาถึง
ที่สุดแล้ว ฟ้องของโจทก์จึงเป็นการฟ้องซ้ำ

ละเมิด, ประมาทเลินเล่อ, คู่ความ

1476/2510 พ. ขับรถโจทก์ไปตามถนนและเกิดชนกันขึ้นกับรถของจำเลยแม้หากศาลฎีกาจะฟังข้อเท็จจริงในคดีอาญาว่า เหตุที่รถชนกันขึ้นเนื่องจากจำเลยและ พ.ต่างขับรถยนต์ด้วยความประมาททั้งสองฝ่ายก็ตาม แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ก็มีไ้เพราะความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งของโจทก์ผู้ต้องเสียหายประกอบด้วยแต่ประการใด ทั้งไม่ปรากฏว่าโจทก์จะต้องร่วมรับผิดชอบกับ พ.ตามกฎหมายในผลที่ พ.ขับรถชนโดยประมาทแต่ประการใดด้วย โจทก์ในฐานะเจ้าของรถยนต์คันที่ พ.ขับจึงย่อมมีสิทธิที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดได้ทั้งจาก พ. และจากจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 และ 424 เพราะทั้งสองฝ่ายต่างคนต่างละเมิดโจทก์ด้วยกัน ศาลย่อมพิพากษาแบ่งให้จำเลยชำระค่าเสียหายให้โจทก์ตามสมควรได้

ละเมิด, นายจ้างร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้าง, การไม่ชำระหนี้, ผู้เสียหายมีส่วนผิด ค่าสินไหมทดแทน

1666/2514 จำเลยและผู้ตายต่างประมาทด้วยกัน ฝ่ายไหนจะรับผิดชอบเพียงใดนั้นต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์ด้วยว่า ฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อให้เกิดความเสียหายยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงใด เมื่อปรากฏว่าโจทก์เป็นฝ่ายเสียหายมากแต่เป็นฝ่ายประมาทน้อยกว่า จำเลยเสียหายน้อยแต่ประมาทมากกว่า เห็นควรแบ่งค่าเสียหายทั้งหมดออกเป็น 3 ส่วน ให้จำเลยรับผิดชอบ 2 ใน 3 ส่วน

ละเมิด, ประมาทเลินเล่อ, ร่วมกัน, ผู้เสียหายทำผิด, ค่าเสียหาย, คู่ความ พยานหลักฐาน, วัตถุ, อุทธรณ์ฎีกา, หนี้แบ่งแยกมิได้

143,144/2521 รถยนต์ 2 คันสวนและชนกันตรงเส้นกึ่งกลางถนน เป็นความประมาทเลินเล่อของรถทั้งสองไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันความรับผิดชอบจึงพัวพันไปทั้งสองฝ่ายต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อคนที่จากรยานอยู่ข้างทางแล้วถูกรถคันหนึ่งคว่ำทับตาย

ค่าทำศพและค่าอุปการะเลี้ยงดูที่ขาดไปเพราะทำละเมิดให้เขาถึงตาย แม้มีคนออกค่าใช้จ่ายให้ และไม่ยากไร้ ผู้ทำละเมิดก็ต้องรับผิดชอบเต็มจำนวน ละเมิดเป็นผิดนัดตั้งแต่

วันทำละเมิด จึงฟ้องได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวก่อนฟ้อง ค่าเสียหายที่สูงเกินไป ศาลฎีกา
แก้ลดลง มีผลถึงจำเลยที่ไม่ฎีกาด้วย โดยเป็นหนี้ร่วมเพราะละเมิดที่แบ่งแยกไม่ได้

ภาพถ่ายที่เกิดเหตุรถชนกันเป็นภาพจำลองวัตถุ มีพยานเบิกความรับรองการถ่ายภาพ
ฟังเป็นพยานได้

ละเมิด, ผู้เสียหายทำความผิด, โจทก์ผิดด้วย

2324/2523 เหตุที่รถยนต์โจทก์ที่ 1 และรถยนต์ของจำเลยที่ 2 ชนกันเป็นเพราะจำเลย
ที่ 1 ผู้ขับรถยนต์ของจำเลยที่ 2 มีส่วนประมาทด้วย เมื่อประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน และ
รถจำเลยที่ 2 เสียหายน้อยกว่ารถโจทก์ที่ 1 มาก เฉลี่ยแล้ว จำเลยที่ 2 ย่อมไม่สมควรจะได้
ค่าสินไหมทดแทนจากโจทก์ที่ 1 อีก

ละเมิด, ผู้เสียหายทำความผิด, โจทก์ผิดด้วย

2755/2523 การที่การรถไฟแห่งประเทศไทยจัดให้มีคานเครื่องปิดกั้นถนนเฉพาะถนน
ตรงที่ติดกับรางรถไฟนั้น ก็เพื่อป้องกันโดยเด็ดขาดมิให้รถยนต์แล่นผ่านเข้าไปในบริเวณ
นั้นอย่างฉับพลันทันที トラバใดคานปิดกั้นถนนยังไม่เอนมาปิดกั้นไว้ตราบนั้นนายพาหนะ
แม้จะประมาทก็ยังสามารถผ่านไปมาได้ไม่ถึงกับเป็นอันตราย ด้วยเหตุนี้การที่จำเลยที่ 2
ถอดคานเครื่องปิดกั้นถนนไปซ่อม โดยไม่จัดให้เจ้าหน้าที่คอยให้สัญญาณหรือทำการอย่าง
หนึ่งอย่างใด เพื่อป้องกันภัยอันตรายอันอาจจะเกิดขึ้นได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นฝ่าย
ประมาทมากกว่า

ละเมิด, โจทก์ผิดด้วย, ผู้เสียหายผิดด้วย, ข้อเท็จจริงคดีอาญาผูกพันคดีแพ่ง

2156/2524 จ. ลูกจ้างของจำเลยถูกศาลพิพากษาลงโทษฐานกระทำโดยประมาทให้
บุตรโจทก์ตาย แต่การวินิจฉัยความรับผิดในทางแพ่งของนายจ้างซึ่งเป็นบุคคลภายนอก
ศาลวินิจฉัยโดยอาศัยตามหลักฐานทั้งหมดทั้งปวงเท่าที่ทั้งสองฝ่ายนำเข้าสู่ บุตรโจทก์ที่
รถจักรยานออกจากท้ายรถโดยสารที่จอดอยู่ล้ำเข้าไปในทางของรถจำเลยที่สวนมาเป็นการ
ประมาทมากกว่า ศาลวินิจฉัย ตาม ป.พ.พ.ม.223

ร่วมกันละเมิด, ประกันภัย, เงื่อนไข, แบบ, กรมธรรม์

506-508/2525 โจทก์ฟ้องให้จำเลย ซึ่งเป็นคนขับรถฝ่ายหนึ่งรับผิดชอบละเมิด แม้เหตุที่รถชนกันจะเกิดจากความประมาทร่วมของคนขับรถทั้งสองฝ่าย เมื่อโจทก์มิได้มีส่วนร่วมในความประมาทนั้นด้วย จำเลยก็ต้องรับผิดชอบโจทก์เต็มตามจำนวนความเสียหาย มิใช่รับผิดชอบเพียงครึ่งหนึ่ง กรมธรรม์ประกันภัยที่ว่า "50,000 บาท ต่อหนึ่งคน 50,000 บาทต่อหนึ่งครั้ง" มีความหมายว่าถ้าบุคคลภายนอกได้รับความเสียหายหลายคน ก็ต้องเฉลี่ยค่าสินไหมทดแทนกันไปในจำนวนเงิน 50,000 บาทเท่านั้น

หนี้, ผู้เสียหายมีส่วนผิด, เจ้าหนี้ร่วม, ละเมิด, มรดก, จัดการศพ

580/2525 โจทก์ที่ 1 สามีผู้ตายขับรถแทรกเตอร์มีกระบะพ่วงท้ายโดยมิได้ติดโคมไฟท้ายรถกระบะ ให้มีแสงสว่างสามารถมองเห็นได้ในระยะไกล จำเลยขับรถโดยสารแล่นตามหลัง ไม่อาจมองเห็นรถที่โจทก์ขับในระยะไกล จึงไม่อาจหยุดรถหรือหลบหลีกได้ทัน เกิดชนกันเสียหายดังนี้ถือว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นโจทก์มีส่วนประมาทมากกว่าจำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้โจทก์

การที่จำเลยชดใช้ค่าทำศพให้ ส. ซึ่งมีใช้บิดาที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายเป็นการชำระให้ผู้ที่ไม่มียุติธรรมเรียกร้องเอาค่าทำศพไม่ต้องด้วย ป.พ.พ.ม.298 จำเลยจึงยังต้องรับผิดชอบต่อโจทก์อื่นซึ่งเป็นบุตรผู้ตายที่มีสิทธิเรียกร้องค่าทำศพผู้ตายอยู่

หนี้, ผู้เสียหายมีส่วนผิด, ละเมิด, ค่าเสียหาย, ค่าสินไหมทดแทน, ขยายระยะเวลาอุทธรณ์ฎีกา, ย้อนสำนวน

998/2525 ลูกจ้างขับรถแทรกเตอร์ของจำเลยในเวลากลางวันโดยไม่จุดโคมไฟแสงแดงที่ท้ายรถและที่ปลายสุดของผาลไถซึ่งยื่นล้ำข้างท้ายของรถเป็นเหตุโดยตรงที่ทำให้รถชนกัน แต่บุตรโจทก์ก็มีส่วนประมาทอยู่ด้วยคือขับรถตามหลังมาด้วยความเร็วสูง มิได้ใช้ความระมัดระวังพร้อมที่จะหยุดรถได้ทันทั่วทั้งที่หากมีสิ่งกีดขวางอยู่ข้างหน้า แต่ลูกจ้างจำเลยประมาทมากกว่า จึงให้จำเลยรับผิดชอบ 2 ใน 3 ส่วน

ศาลอุทธรณ์ฟังว่าลูกจ้างจำเลยไม่ได้ทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบ พิพากษายกฟ้อง เมื่อศาลฎีกาฟังว่าจำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ก็วินิจฉัยในประเด็นเรื่องค่าเสียหายได้โดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว

(เล่ม 12 น. 2949)

คำสั่งคำร้องที่ 998/25 การที่นายจำเลยนับกำหนดระยะเวลาในการยื่นฎีกาผิดพลาด ไม่ใช่เหตุที่ศาลจะสั่งขยายระยะเวลาในการยื่นฎีกาได้

หน้, รับช่วงสิทธิ, ละเมิด, ผู้เสียหายผิดด้วย, รับชน, คนโดยสาร

2542/2526 ผู้โดยสารในรถของจำเลยที่ได้รับบาดเจ็บและทนายผู้โดยสารที่เสียชีวิตมี สิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายจากฝ่ายโจทก์ผู้กระทำละเมิด โดยตรง การที่จำเลยจ่าย ค่าเสียหายไปโดยไม่มีความหมายให้สิทธิที่จำเรียกคืนจากผู้กระทำละเมิดจำเลยจึงไม่มีสิทธิ เรียกหรือค่าเสียหายที่จ่ายไปเองจากโจทก์ได้

ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน รถของโจทก์และรถของจำเลยต่างแล่นเร็วจะสวนกัน บริเวณทางโค้งโดยรถของโจทก์อยู่โค้งด้านนอก แต่แล่นตัดโค้งกินทางล้ำเส้นกึ่งกลางถนน เข้าไปชนกับรถของจำเลยซึ่งแล่นอยู่ในเส้นทางของตนโดยเปิดไฟหน้าซ้ายข้างเดียว ถือได้ ว่าเหตุที่รถชนกันเป็นเพราะความประมาทของผู้ขับรถทั้งสองฝ่ายโดยคนขับรถของโจทก์ เป็นฝ่ายที่ก่อให้เกิดความประมาทมากกว่า ค่าเสียหายของโจทก์จึงตกเป็นพับ

หน้, ผู้เสียหายมีส่วนผิด, ละเมิด, ผู้เสียหายรับผิดด้วย

542/2527 ยางรถยนต์บรรทุกแตก คนขับจึงจอดรถบนผิวจราจรถนนที่เป็นทางตรงใน เวลากลางคืนโดยไม่ให้สัญญาณไฟ แสงไฟสูงของรถเก๋งส่องได้ไกลไม่น้อยกว่า 50 เมตร การที่เพ็งเริ่มมีรอยห้ามล้อของรถเก๋งในระยะห่างรถบรรทุกประมาณ 30 เมตร แสดงว่า คนขับรถเก๋งซึ่งขับด้วยความเร็วสูงเห็นรถบรรทุกในระยะกระชั้นชิดเหตุที่รถชนกันจึงเกิด เพราะความประมาทของผู้ขับรถยนต์บรรทุกด้วย ดังนั้นทั้งสองฝ่ายมีความประมาทไม่ยิ่ง หย่อนกว่ากันค่าสินไหมทดแทนอันจะพึงใช้แก่กันจึงเป็นพับทั้งสองฝ่าย

ละเมิด, ผู้เสียหายผิดด้วย, จราจรทางบก พ.ศ.2522

1744 ถึง 1746/2529 ท้ายรถบรรทุกลากจูงของโจทก์ที่ 1 จอดล้ำออกไปในผิวจราจร โดยไม่ได้เปิดไฟหรือมิได้มีเครื่องแสดงว่ามีรถจอดอยู่ ซึ่งเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.จราจร ทางบกฯโดยละเว้นไม่กระทำการอันควรกระทำตามหน้าที่ที่กฎหมายบัญญัติไว้ เพื่อ ป้องกันอันตรายแก่บุคคลอื่น จำเลยที่ 1 ขับรถโดยสารประจำทางตามหลังรถบรรทุกซึ่ง

เป็นรถขนาดใหญ่ ในระยะไม่เกิน 15 ม. ไม่อาจแลเห็นทางด้านหน้าในระยะไกลด้วยความเร็วไม่ต่ำกว่า 80 กม.ต่อชั่วโมงเกินกว่าอัตราความเร็วที่กฎหมายกำหนด เมื่อแซงรถบรรทุกพ้อหัวรถเบนคร่อมเส้นกึ่งกลางขาวประซึ่งเป็นเส้นแบ่งช่องเดินรถในทิศทางเดียวกัน ก็ชนท้ายรถบรรทุกกลางของโจทก์ที่ 1 ทันที เป็นเหตุให้รถทั้งสองคันได้รับความเสียหายเหตุที่เกิดขึ้นย่อมเนื่องมาจากความผิดของจำเลยที่ 4 ผู้ควบคุมรถบรรทุกกลางของโจทก์ที่ 1 ที่ละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายส่วนหนึ่ง และจำเลยที่ 1 ที่ขับรถด้วยความเร็วสูงแซงขึ้นหน้ารถอื่นโดยไม่อาจแลเห็นทางด้านหน้าได้พอแก่ความปลอดภัย จึงเป็นความประมาทเลินเล่อของทั้งสองฝ่ายไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันความรับผิดชอบของทั้งสองฝ่าย จึงเป็นพัวพันไป แต่ทั้งสองฝ่ายต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 4 ผู้โดยสารมาในรถโดยสารประจำทางคันที่จำเลยที่ 1 ขับซึ่งได้รับอันตราย

ละเมิดความรับผิดชอบของผู้ว่าจ้างทำของ, ค่า, ผู้เสียหาย, ผู้เสียหายมีส่วนผิด

4129/2530 การที่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้รับเหมาทำการก่อสร้างทางได้ใช้ถังน้ำมันขนาด 200 ลิตร ปิดกั้นขวางถนนที่กำลังก่อสร้าง โดยไม่ติดตั้งอุปกรณ์ส่องสว่าง เพื่อให้ผู้ขับขี่ยานพาหนะในเวลากลางคืนมีโอกาสเห็นได้ในระยะอันสมควร เป็นเหตุให้โจทก์ไม่สามารถจะหยุดรถได้ทันทำให้ต้องหักรถหลบพุ่งขึ้นไปบนเกาะกลางถนน ถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ประมาทเลินเล่อทำให้ทรัพย์สินของบุคคลอื่นเสียหาย จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ฐานละเมิด ส่วนกรมทางหลวงจำเลยที่ 1 มีหน้าที่รับผิดชอบในการซ่อมแซมก่อสร้าง บำรุงรักษาถนนที่เกิดเหตุย่อมมีหน้าที่ควบคุมและจัดให้มีเครื่องหมายหรือป้ายและสัญญาณจราจรในบริเวณก่อสร้าง และปรับปรุงถนนที่เกิดเหตุ แม้จะได้กำหนดให้จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงถนนให้ทำและปิดป้ายจราจร เครื่องหมายกันเพื่อความปลอดภัยแก่การจราจรแล้วก็ตามจำเลยที่ 1 ก็ต้องคอยควบคุมดูแลให้ผู้รับเหมาก่อสร้างติดตั้งเครื่องหมายและสัญญาณจราจรขึ้นให้ถูกต้อง เมื่อปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มิได้ติดตั้งให้ถูกต้องเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย จำเลยที่ 1 ย่อมต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 2 ด้วย

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์ขับรถด้วยความเร็วมิได้ใช้ความระมัดระวัง โจทก์จึงได้ชื่อว่ามีส่วนในความประมาทที่ก่อให้เกิดความเสียหายด้วย แต่จำเลยทั้งสองมีส่วนในความ

ประมาณมากกว่า จึงให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายสองในสามของส่วนของ
ค่าเสียหายทั้งหมดค่าสินไหมทดแทน, ผู้เสียหายมีส่วนผิด, ละเมิด, ยานพาหนะ

765/2533

ป. ลูกจ้างของจำเลยขับรถยนต์โดยสารประจำทางของจำเลยชนผู้ตายซึ่งกำลังเดินข้าม
ถนน อันเป็นการกระทำในทางการที่จำของจำเลยและได้ครอบครองควบคุมดูแล
ยานพาหนะอันเดิมด้วยเครื่องจักรกล จึงเป็นกรณีอยู่ในบังคับแห่งประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ มาตรา 437 ดังนั้น จึงฟังได้ในเบื้องต้นว่าจำเลยจะต้องรับผิดชอบเพื่อ
การเสียหายนั้นเกิดแต่ยานพาหนะนั้นร่วมกับ ป. เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการเสียหายนั้นเกิด
แต่เหตุสุดวิสัยหรือเกิดเพราะความผิดของผู้ต้องเสียหายนั่นเอง

แม้การที่ผู้ตายไม่ข้ามถนนในทางข้าม ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากที่เกิดเหตุอันถือได้ว่าผู้ตายมี
ส่วนประมาณด้วยก็ตาม แต่ ป. มีส่วนประมาณมากกว่าเพราะ ป. ขับรถโดยไม่ชะลอ
ความเร็วในขณะที่ใกล้ถึงทางแยก การที่ผู้ตายมีส่วนประมาณก่อให้เกิดความเสียหายศาล
ย่อมมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้โจทก์มาน้อยเพียงใดก็ได้ โดยอาศัยพฤติการณ์
เป็นประมาณ

ละเมิด, ค่าสินไหมทดแทน, ผู้เสียหายมีส่วนผิด

3002/2533

ขณะจำเลยขับรถยนต์บรรทุกไม้กระดาน ซึ่งมีไม้กระดานบางส่วนยื่นพ้นท้ายรถ
ออกมา 1 เมตรเศษ จอดรอเลี้ยวตรงเกาะกลางถนนโจทก์ขับรถยนต์ชนไม้กระดานที่ยื่น
ออกมาในเวลาที่ท้องฟ้ากำลังสลับพระอาทิตย์ใกล้ตกดินแต่ยังไม่มืดและไม้กระดานที่ยื่นมี
จำนวนมาก ย่อมมองเห็นชัดเจนในระยะไกล หากโจทก์ระมัดระวังตามสมควรย่อมสังเกต
เห็นและหลบหลีกไม่ให้ชนไม้กระดานได้ การเกิดเหตุชนกันนั้นจึงเป็นเพราะโจทก์ขับรถ
โดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง แม้จำเลยมิได้ติดสัญญาณไฟหรือผ้าสีแดงไว้ที่
ปลายไม้กระดานโจทก์ก็เป็นฝ่ายประมาณมากกว่าจำเลย โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหาย

ละเมิด, ประกันภัย, รับช่วงสิทธิ, พิพาทไม่เกินคำขอ

5082/2533

จ.ขับรถอยู่ในทางเดินรถ เห็นขามกะละมังหล่นขวางทางอยู่จึงชะลอความเร็วจะหยุดรถเพื่อไม่ให้ชนขามกะละมัง จำเลยขับรถแล่นตามหลังมาชนท้ายรถของ จ. เช่นนี้ ถือไม่ได้ว่า จ.มีส่วนประมาทร่วมด้วย และถือว่าจำเลยเป็นฝ่ายประมาทเลินเล่อเพราะผู้ที่ขับรถตามหลังรถคันอื่นมีหน้าที่ต้องระมัดระวังไม่ให้รถแล่นไปชนท้ายรถคันที่แล่นอยู่ข้างหน้า โดยต้องทิ้งระยะให้ห่างพอสมควรที่จะชะลอความเร็ว หรือต้องหยุดรถไม่ว่ากรณีใด ๆ โจทก์เป็นผู้รับประกันภัย และรับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยมาฟ้องจำเลยผู้ทำละเมิด โจทก์ขอที่จะได้รับดอกเบี้ยนับแต่วันที่โจทก์ใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยเท่านั้น หากมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยนับแต่วันทำละเมิดไม่และปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้จำเลยจะมีได้ฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควรหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้

ตัวแทนเขต, สัญญาประนีประนอมยอมความ, ผู้รับประกันภัยรับช่วงสิทธิ

อำนาจฟ้อง

1892/2538

โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยผู้รับช่วงสิทธิไม่ได้นำสืบแจ้งชัดว่าจำเลยเป็นฝ่ายขับรถชนโดยประมาทเลินเล่อมากกว่า ว. การที่พนักงานสอบสวนทำบันทึกการรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี แม้เพียงเพื่อเปรียบเทียบปรับทั้งจำเลยและ ว. แต่เมื่อเอกสารนั้นมีข้อตกลงกันให้ต่างคนต่างซ่อมรถยนต์ที่เสียหาย โดยที่ขณะนั้นเจ้าของรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไม่ได้คัดค้าน แสดงว่าเหตุเกิดจากความประมาทของจำเลยและ ว. ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันจึงมีการตกลงกันเพื่อระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นให้เสร็จไปด้วยต่างยอมผ่อนผันให้แก่กันโดยการสละสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนที่จะพึงมีต่อกันจึงเป็นสัญญาประนีประนอมยอมความ เป็นผลให้มูลละเมิดซึ่งมีอยู่ระงับสิ้นไปตามป.พ.พ. มาตรา 850-852 และเท่ากับเจ้าของรถยนต์แสดงออกหรือยอมให้ ว. แสดงออกว่า ว. เป็นตัวแทนในการทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับจำเลยซึ่งเป็นบุคคลภายนอกผู้สุจริตตามมาตรา 821 ส่วนที่มีการทำรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีขึ้นอีกหนึ่งฉบับในภายหลัง เมื่อจำเลยและเจ้าของรถยนต์ไม่ได้มีเจตนาที่จะผูกพันกันตามที่ทำบันทึกไว้จึงไม่มีผลบังคับ และไม่กระทบกระเทือนถึงความสมบูรณ์ของสัญญาประนีประนอมยอมความที่ทำไว้ก่อนแล้ว

โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบในมูลละเมิดที่ระงับสิ้นไปแล้วในฐานะผู้รับช่วงสิทธิ
ได้

คำสันทัดแทนเพื่อละเมิด, คำแก้อุทธรณ์, ข้อที่มีได้ว่ากล่าวกันมาในศาลล่าง ผู้เสียหายมีส่วนผิด

5020/2538

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยและคนขับรถของโจทก์มีความ
ประมาทเท่า ๆ กัน ค่าเสียหายของโจทก์จึงตกเป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ฝ่ายเดียว จำเลยแก้
อุทธรณ์ว่าคำพิพากษาของศาลชั้นต้นชอบแล้ว ปัญหาว่าจำเลยเป็นฝ่ายประมาทด้วย
หรือไม่จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยจึงไม่มีสิทธิฎีกาว่าจำเลยมิได้เป็นฝ่าย
ประมาท คงฎีกาได้เพียงว่าคนขับรถของโจทก์มีส่วนประมาทด้วยหรือไม่ และเมื่อคดี
ฟังได้ว่าคนขับรถของโจทก์และจำเลยมีความประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ค่าเสียหายจึง
เป็นพับกันไป

ความเสียหายอันหนึ่งอันเดียวกันอันจะแบ่งมิได้, ละเมิด, คำสันทัดแทน

4712/2539

เหตุที่รถชนกันเกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 และผู้ตายซึ่งเป็นลูกจ้าง
ของจำเลยที่ 2 ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ถึงแม้จำเลยที่ 1 และผู้ตายจะต่างคนต่างประมาท
เลินเล่อก็ตาม แต่เนื่องจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 และผู้ตายไม่ยิ่งหย่อน
กว่ากันดังกล่าวแล้ว จำเลยที่ 1 จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 2 ต่อโจทก์เต็มตามจำนวน
ค่าเสียหายอย่างลูกหนี้ร่วม

ผู้รับประกันภัยรับช่วงสิทธิ

2098/2541

ตามบทบัญญัติ มาตรา 880 วรรคหนึ่ง แห่ง ป.พ.พ. กำหนดให้ผู้รับประกันภัยเข้ารับ
ช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยซึ่งมีต่อบุคคลภายนอกได้ก็เฉพาะในกรณีที่มีความวินาศภัย
เกิดขึ้นเพราะการกระทำของบุคคลภายนอก แสดงว่าบุคคลภายนอกจะต้องมีความ
รับผิดชอบตามกฎหมายซึ่งเป็นผู้ก่อให้เกิดวินาศภัยนั้นเมื่อศาลอุทธรณ์วินิจฉัยข้อเท็จจริง

ว่า วินาศภัยเกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะความผิดของจำเลยที่ 1 และ ศ.ที่ประมาณไม่ถึงหย่อนกว่ากัน จึงไม่มีความรับผิดของจำเลยที่ 1 ที่จะกำหนดค่าเสียหายให้แก่ ศ. ผู้ขับรถยนต์ของบริษัท. ได้ เช่นนี้จำเลยที่ 1 จึงหาได้มีความรับผิดในวินาศภัยที่เกิดขึ้นแก่ ศ. ไม่ อีกทั้งบริษัท ส. ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยและนายจ้างของ ศ. ก็ย่อมไม่มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบเช่นกัน ดังนั้น โจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์คันที่ ศ. ขับและบริษัท ส. เป็นผู้เอาประกันภัย จึงไม่มีสิทธิไล่เบี้ยจากจำเลยทั้งสองได้

**ลูกหนี้รับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้, ผู้เสียหายมีส่วนผิด,
ประนีประนอมยอมความ, อำนาจฟ้อง**

6992/2542

กรณีที่รถยนต์เกิดชนกัน ม. และจำเลยได้ทำบันทึกตกลงต่อหน้าพนักงานสอบสวนว่า แต่ละฝ่ายจะนำรถของตนไปซ่อมเอง และไม่ติดใจเรียกร้องค่าเสียหายกันอีกต่อไป การที่ม. และจำเลยตกลงกันดังกล่าวเพราะเหตุที่รถมีประกันแสดงว่า ม. เจ้าของรถยังมีความประสงค์ที่จะได้รับการชดเชยค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่รถของตนได้รับโดยให้ผู้รับประกันภัยเป็นผู้รับผิดชอบ จึงไม่เป็นข้อตกลงในการระงับข้อพิพาทให้เสร็จไปด้วยต่างยอมผ่อนผันให้แก่กันตามลักษณะของสัญญาประนีประนอมยอมความ เพราะข้อตกลงดังกล่าวไม่ได้ทำให้การชดเชยค่าสินไหมทดแทนสิ้นสุดลง และไม่ใช่ว่าการสละสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นแต่เพียงการเปลี่ยนตัวผู้ที่จะใช้สิทธิเรียกร้องเท่านั้น เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยได้จัดการซ่อมรถคันที่เอาประกันภัยโจทก์จึงได้รับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยที่จะเรียกร้องให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ได้ชดเชยไป โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

เหตุที่รถชนกันเกิดความเสียหายครั้งนี้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของทั้งจำเลยและม. ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ม. จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากจำเลย และโจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยของ ม. ย่อมไม่สามารถรับช่วงสิทธิจาก ม. เรียกค่าเสียหายจากจำเลยได้

ละเมิด, ค่าสินไหมทดแทน

6136/2544

เหตุการณ์เกิดจากความประมาทเลินเล่อของโจทก์และจำเลยที่ 3 เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าโจทก์มีส่วนประมาทเลินเล่อร่วมด้วยไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันจำเลยที่ 3 จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าเสียหายให้แก่โจทก์

ผู้เสียหายมีส่วนผิด, ละเมิด, ค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิด, หุ่นส่วนผู้จัดการรับผิดชอบโดยไม่จำกัดจำนวน, คดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา

399/2546

ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 46 กรณีไม่มีทางที่จะขยายไปถึงความเห็นของพนักงานสอบสวนให้เป็นการผูกมัดศาลที่พิพากษาคดีส่วนแพ่งในภายหลัง ความเห็นของพนักงานสอบสวนไม่ใช่คำพิพากษาคดีส่วนอาญา ฉะนั้นในการพิพากษาคดีส่วนแพ่งจึงไม่จำต้องถือตาม

ห้างฯ จำเลยที่ 1 เป็นผู้รับเหมาก่อสร้างสะพาน มีหน้าที่ต้องติดตั้งเครื่องหมายแสดงให้เห็นชัดเจนเพื่อความปลอดภัยของผู้ใช้ถนนตลอดเวลา แต่กลับละเลยไม่ติดตั้งเครื่องหมายดังกล่าว ถือว่าจำเลยที่ 1 ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แม้ผู้ตายจะขับรถจักรยานยนต์ด้วยความเร็วสูง แต่หากมีเครื่องหมายเตือนเชื่อว่าผู้ตายสามารถเห็นและชะลอความเร็วของรถได้ทันและจะไม่ชนท่อระบายน้ำคอนกรีต เหตุที่เกิดขึ้นจึงเป็นเพราะความประมาทของจำเลยที่ 1 มากกว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นหุ่นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ 1 จึงต้องร่วมกันรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดและชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์ผู้เป็นทายาทของผู้ตาย ซึ่งค่าเสียหายที่โจทก์ควรจะได้ไม่น้อยเพียงใดนั้นต้องอาศัยพฤติการณ์แห่งกรณีดังกล่าวเป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 442 ประกอบด้วยมาตรา 223 เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากจำเลยทั้งสองเป็นเงิน 265,000 บาท แต่เหตุละเมิดเกิดจากความประมาทของผู้ตายด้วย และจำเลยทั้งสองประมาทมากกว่าการกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์จำนวน 68,333.33 บาท จึงเหมาะสมแล้ว

ผู้เสียหายมีส่วนผิด, อำนาจฟ้อง, ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน, บรรยายฟ้อง, ข้อที่มีได้ร่วมกันมาในศาลชั้นต้น, ฎีกา

2864/2546

โจทก์เป็นเจ้าของรถยนต์กระบะที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากเฉี่ยวชนกับรถยนต์ซึ่งจำเลยเป็นผู้ขับเพราะความประมาทของจำเลย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องขอให้จำเลยรับผิดชอบโจทก์จะเป็นผู้ขับรถเฉี่ยวชนกับรถคันที่จำเลยขับหรือไม่หาใช่ข้อสำคัญไม่ จำเลยให้การต่อสู้ว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุม เพราะมิได้บรรยายฟ้องให้ชัดเจนว่า ว. ขับรถในฐานะเป็นอะไรกับโจทก์ ซึ่งแตกต่างกับที่จำเลยอุทธรณ์ว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุม เพราะโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่า ว. ขับรถมาด้วยความเร็วปกติและใช้ความระมัดระวังอย่างเต็มที่ อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยจึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง

หากโจทก์ไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ โจทก์จะต้องยื่นคำฟ้องฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 และเสียค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกา โจทก์จะทำการเป็นคำแก้ฎีกาและขอให้ศาลฎีกาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนของการเสียค่าเสียหายให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยไม่ชำระค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกาหาได้ไม่ เมื่อโจทก์ไม่ยื่นคำฟ้องฎีกาในข้อนี้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยึดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

การพิจารณาว่าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงไรตาม ป.พ.พ. มาตรา 442 ประกอบด้วยมาตรา 223 นั้น เมื่อ ว. ผู้ขับรถโจทก์มีส่วนประมาทมากกว่าจำเลย โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้น การวินิจฉัยว่าโจทก์และจำเลยต่างมีส่วนประมาท แต่โจทก์เป็นฝ่ายประมาทมากกว่าและกำหนดให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์หนึ่งในสามส่วนของค่าเสียหายที่โจทก์ได้รับจึงไม่ชอบด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาคดีไปได้

